

Tots som culpables

L'economista Francesc Bellavista desgrana les causes de la crisi en la primera xerrada d'El Xiprer

Granollers

Estefania Marin

Tots tenim part de responsabilitat en aquesta crisi. Bé, uns molt més que d'altres i segur que n'hi ha que no en tenen cap, de culpa. Però en termes generals, segons l'economista de Granollers Francesc Bellavista, tots els actors de la societat han comès errors que han precipitat l'Estat espanyol a "una recessió bastant forta", de la qual no n'augura una llum al final del túnel almenys en els propers cinc anys.

Bellavista va ser clar i rotund com a conferenciant inaugural del cicle sobre la pobresa impulsada per l'entitat Amics d'El Xiprer, i que aquest dijous es va centrar a en les causes de la crisi. L'acte, que es va fer a la Sala Tarafa de Granollers (força plena), va aglutinar socis d'El Xiprer, gent de diverses entitats de la ciutat i persones a títol individual. El públic va acudir per donar suport a la tasca de conscienciació d'El Xiprer —l'entitat necessita engrandir la xarxa de socis per mantenir el menjador social de Mercè Riera—, i a més, escoltar les disquisicions d'un especialista econòmic de Granollers molt arrelat a la ciutat. Bellavista (membre del Patronat de l'Hospital de Granollers) va despullar les equivocacions d'un estat que ha estat "de gresca des del 2000, i que ara

L'economista Francesc Bellavista, dijous a la Sala Tarafa de Granollers, durant la xerrada sobre les causes de la crisi

viu "una ressaca" ben gran. "I Alemanya i els països nòrdics, que durant els darrers anys han anat fent els deures, pensen: 'que les festes se les pagui cadascú', és clar".

Per a Bellavista, els culpables de la crisi són els bancs, les entitats financeres i els governs, però també algunes empreses i particulars i la UE. En època de bonança, un gran percentatge de les especulacions anava a "les arques de l'Estat", però el govern va gastar "el doble del que ingressava". En aquest context, els bancs, que "tenen diners amb poca rendi-

bilitat", van començar a fer operacions, "a empaïtar gent perquè signés hipoteques, cada cop més, i cada cop més altes". Però van fallar en "la falta de previsió de l'esclat de la bombolla immobiliària i la pèrdua de noció de risc". Els bancs, va apuntar Bellavista, "deuen més a fora que l'Estat i les autonomies. I com que no tenen diners, es retalla el crèdit a les empreses i els particulars. Quant a aquest darrer col·lectiu, tot i que "no tothom és culpable" sí que ha estat particip d'un canvi de valors generalitzat, apunta. "La cultura de

l'esforç, de la constància, ha desaparegut. "Molta gent va participar en activitats especulatives, comprant immobles que creien que podrien vendre més car, i molts joves es van desescolaritzar, perquè veien que podien guanyar molts diners treballant en el totxo". En aquesta tessitura, es va perdre la noció del risc i també es va començar a comprar bons de risc, "tipus Ruiz Mateos", i tot plegat va comportar més endeutament. "Ara, el deute de les famílies i les empreses és quatre vegades més gran que el de l'Estat! I el proble-

ma d'Espanya és el deute privat". Segons Bellavista, els ciutadans haurien d'estar treballant "tres anys gratis" per pagar aquest deute.

En darrer terme, Bellavista va assenyalar la UE com un element més que ha perjudicat en certa manera, la sortida de la crisi. "La forma de construir Europa ens ha portat ara a un carreró sense sortida". Segons l'economista, l'Estat està en una situació similar a la d'Anglaterra, però aquest país "té la seva moneda" i pot fer anar la "màquina de fer diners".

"Cal saber quin país volem ser. Turisme? Ciència? Falta un pla estratègic"

"Tot i que no es diu, estem intervinguts per Alemanya, perquè si no fem el que ens diuen, no ens deixen més diners. Alemanya, que ho va fer molt bé en els darrers anys, amb la contenció salarial i l'estalvi, no vol fer anar la màquina de fer diners, perquè n'està escarmentada històricament".

La solució a la crisi, segons Bellavista, només passa per "un cert creixement" i una certa inflació. Bellavista va alertar, però, que això no serà possible sense diners perquè empreses i particulars tinguin accés a crèdit —i per això és tan urgent la reforma financera—, l'ajustament de despeses, augment de la competitivitat i de la confiança i, sobretot, un pla estratègic de país. "Cal saber què volem ser. Turisme? Ciència?"